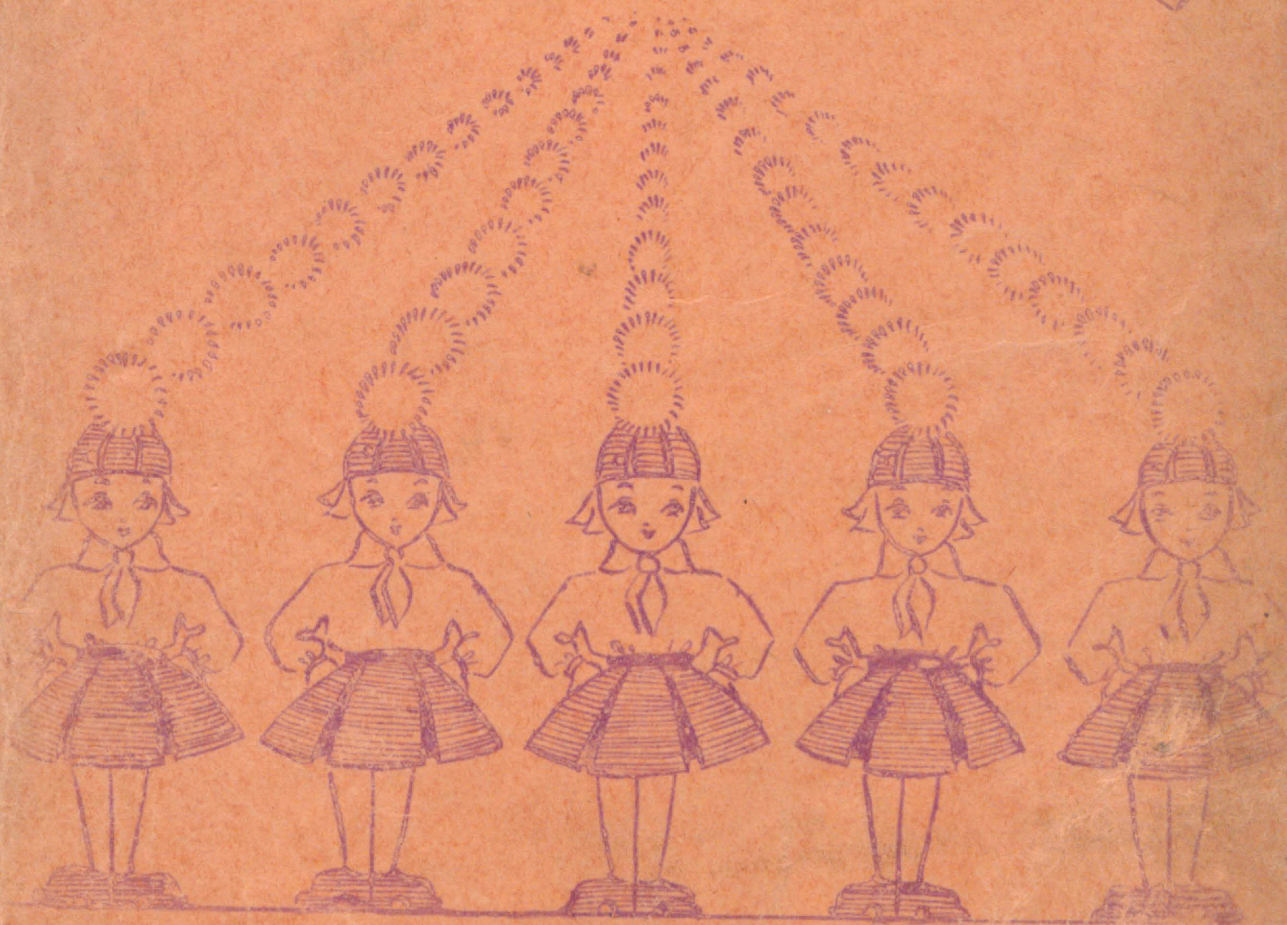

TUTIVÄGI

VALGA JAOSKONNA KODUTÜTARDE AISKIRI

39498

TUTIVÄGI

VALGA JAOSKONNA KODUTUTARDE AJAKIRI

Veebruar.

Nr. 2

1939

OMA KIRJASTUS

J u b a s a j a b ...

Juba sajab lumeke,
ilm on üsna külm;
jõeale tekib jääkene,
härmatises puud.

Taevas alati on hall,
päikest me ei näe.
Lumehanged ümarad
tõusvad pilvini.

(Laineke.
(12 - aastane.)
IV rühm, I salk.

182501

K o j u!

Rong peatus, vali vilehuik, -
ja seisan jälle koduküla pinnal.
Hulk tervitusi, huulil naerutuik -
ma asun kiirelt koduteele.

Õhk karge, kuskil murdus jää,
ja selgelt kajab vastu metsasüli;
kuu paneb hõbetama tee,
mis läheb kõrvu raudteeliini.

Tean, kuskil mujal ei sädele nii lumi,
ei kuskil mujal kaja nii metsasüli;
Nii imetlen ja mõtisklen ma, kuni -
ju koduõuel tervitab mind Ulla-Muri.

Siis jooksumüdin, - ja peni valge
mu rõõmuhoos pea oleks tõukand hange,
ja peni must sabaga peksis mu jalgu.
Ulla ja Muri, mu penid must ja valge.

Kuid ruttu, sest tervitada tahan veel kedagi,
ja üllatada nüüd tahan veel tedagi; -
- ent hiljaks jäin, sest sääl ta tuleb ju;
see on mu ema, "emakene, uu-uu!"

"Mailane"

V a n a - a a s t a õ h t u l .

Oli vana-aasta õhtu. Õde ja vend magasid ja suuri ei olnud kodus. Istusin ja ootasin, millal kell lööb kaksteist, sest siis saabub uus-aasta. Uni kippus kangesti pääle, kuid tahtsin siiski oodata. Äkki kuulsin, et rasked sammud tulid minu poole. Lõin juba kartma, sest kes tuleb nii hilja õhtul. Toa uks läks lahti ja sisse astus õige vana mees. Tal oli valge habe ja käes männipuust kepp. Esiti ehmusin kangesti, kuid võtsin siiski julguse kokku ja küsisin: "Kes sa oled, vanake?"

"Mina olen vana-aasta," ütles ta: "Olin kord mina ka nii väike kui sina. Tulin siis rõõmsalt laia maailma. Puhusin pasunat ja hüüdsin kõigile: "Hääd uut aastat!" Ja inimesed vastasid samuti. Jah, kuid nüüd olen mina vana. Pean lahkuma maailmast, kuna tuleb asemele uus-aasta."

"Kuid vana-aasta," ütlesin ma, sest ta mahedad sõnad olid kaotanud mu kartuse, "sa oled selle aja sees palju näinud."

"Jah, näinud olen küll palju. Tihti vaatasin, kuidas II algkooli õpilased virgasti õppisid. Mõnel oli hääl meel, et sai hääl numbri, kuid mõnel just vastupidi. Kevadel, kui jagati kätte tunnistusi, piilusin ma jälle läbi akna ja nägin, kuidas mõnel lapsel hüppas süda rõõmu pärast, kuid teistel olid pisarad silmis. Kord käisin Maleva staabis, piilusin aknast kodutütarde tuppa ja nägin, kuidas prouad ja preilid istusid laua ümber. Nende ees oli hiiglasuur hunnik pabereid. Teritasin silmi ja lugesin ühelt kaanelt: "U u t i v ä g i". Kuulasin siis teravamalt ja sain aru, et see on kodutütarde ajakiri.

Kuid viimastel päevadel kuulsin, kuidas noored rääkisid, et läheks ometi see vana-aasta rutem mööda ja tuleks asemele uus aasta. Ainult mõned vanad taha-

vad, et vana-aasta oleks kauemini, sest võibolla kaovad ka nemad uuel aastal maailmast. " Vanake ohkas ja lõpetas.

Kell hakkas lõõma. Ma lugesin: "Üks... kaks... kolm..." Vanake värises ja astus iga kellalöögi ajal sammu tagapoole. Ja kui kell lõi kaksteistkümnendat korda, oli vanake kadunud. Tema asemel seisis väike rõõmus poiss, rasun käes. Ta lõi lipu lahti, millel seisis 1939.a. ja hüüdis: "Hääd uut aastat!"

Tegin silmad lahti ja märkasin - olin näinud und.

"T u t i" (9-aastane)
IV rühma "Tibu" salgast.

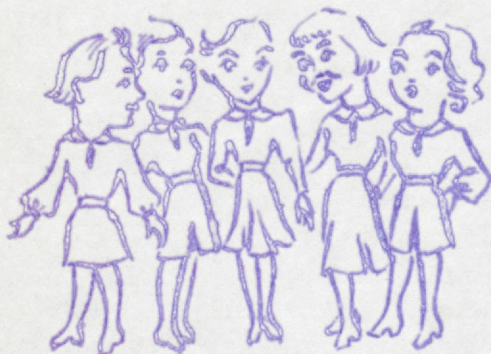
T a l v.

Valgeid lumeräitsakaid
langeb taevast alla.
Näha silmi sõravaid,
sest ei tali valla.

Saanid, kelgud mäe pääl,
sõlt lä'eb mähst alla;
kõikjalt kostab rõõmus hää,
sest et tali valla.

Kuldne koidik. (12 a.)
III rühmast.

"E h a " salk uisuteel.

Suure, uhke staabi ees
seisis "Eha" salgake;
Kõigil kaenlas uisupaar,
näos helk'mas õnne-aar.

"Eha" salga tüdrukud
täna nõu pidasid,
üheskoos siis otsustid
uisukoondust pidada.

Uisuteel siis sõitsid nad,
käest kinni hulgana.
Äkki Silvi karjatas,
ja kohe maha prantsatas.

"Eha" salga tüdrukud,
uisutasid tundi paar.
Lõpuks ära väsisid,
kodu poole kõmpisid.

"Eha" salgast
V e s t e .

ÕNN ÕNNETUSES JA ÕNNETUS ÕNNES.

Neid oli kolm tüdrukut - Tott, Lott ja Rott. Õieti olid nende nimed küll Tiina, Lidi ja Reet. Nad olid nii palju lugenud tütarlaste ja poiste vandeseltsidest, et asutasid ka endist ühe. Et igal korralikul vandeseltslasele on aga oma varjunimi, seda teavad ometi kõik. Igaüks üksikult ei olnud oma nimega küll rahul, teised kaks leidsid aga, et nimi on väga sobiv, nii et hääletamisel sai iga nimi kaks häält poolt ja ühe vastu. Päälegi arvasid nad, et need varjunimed on väga ise-loomustavad: Lott oli uudishimulik kui Lot piiblis, Tott oli tutikese moodi ja Rott - see oli suurim maiasmokk maailmas.

Nojah, need Tott, Lott ja Rott käisid kõik keskkooli teises klassis, teadsid, et nemad on rahva lootus ja tulevik ja arvasid sellepärast endid väga tarkadeks. Ärgu aga keegi arvaku, et nad ebasõbralikud ja halvad olid - ei, rüdrukud olid läbi ja läbi toredad.

Nad kuulusid kolmekesi ühte salka ja olid omavahel isegi võistluse kuulutanud: see, kes kõige paremini kodutütarde seadusi tundis ja nende järgi kõige enam käis, pidi saama kahe sõbra hiiglassuure vaevaga korjatud taskuraha eest ilusa auhinna hõbesildiga: vahvamale "kolmandale".

Aga mitte see ei olnud see, millest tahtsin jutustada. See oli Roti suur usk oma tarkusesse, mis on süüdi järgnevas loos.

Rott oli nimelt veendunud, et temal on matemaatika ülesanne õieti lahendatud (olguigi, et vastus oli kole imelik) ja ta isa arvas selle vale olevat, siis ütles Rott, et isa ei pruukivat sellepärast veel, et ta mate doktor on, arvata, et Rott midagi ei tea. Et vastus ei klapi, on raamatu viga. Selline varane tarkus ei tahtnud isale kuidagi meeldida ja ta avastas, et Rotile ei teeks

kurja, kui ta koju jääb pühapäevasest Tartu sõidust.

"Oh, Ukuke," kaebas Rott oma kambris ja uskus, et see vops talle küll südamerahanduse toob. "Taali tädi poodikeses on palju maiustusi - ja jää nüüd siia suutumas üksinda.

Pikapäale ta siiski rahunes ja erapooletult kaalutledes leidis, et praegusaja noorsugu vajas tõesti rohkem distsipliini. Päris rahule oma kurva saatusega jäi ta aga siis, kui talle taevast kukkus rüppi nii hää mõtte, et korraldab pühapäeval terve pere äraolekul kogu oma rühmale kella-viie-tee, raadiomusika ja küpsistega. Tema ise on obervirtin, Tott on keskvirtin ja Lott võib olla alamvirtin, sest ta on ju kõige noorem.

Mõeldud - tehtud!

Terve nädal oli kaaluni ärevust täis. Kõige hullem lugu oli kutsete valmistamisega ja saatmisega, igaüks veeretask selle vastutusrikka töö teise kaela. - Pühapäeva hommikul hakkas aga kohutav sagimine. Ruti hooleks jäid joogid, Toti hooleks söögid ja Loti hooleks lauakatmine.

Rott keetis teed ja valmistas morssi, kuhi oli ise üleni teene ja morsine ja nuttis haledalt oma taluühe pluusi määrimise pärast. Kõõgi teises otsas töinas Tott oma käekese pärast, mille ta vist arvas tulekindla olevat ja toas laua all valas Lott kolmandale purunenud taldrikule kurbi pisaraid. Väsekesed olid kõik unustanud 7. kombe, aga kellelgi polnud aega teise punktide kallal pügamist ette võtta.

Kell 4 oli aga kõik kõige paremas korras ja kolm väikest perenaist kõndisid uhkusest peaaegu lõhkedes ümber laua ja igaüks arvas oma südames, et tema just oli see kande osa selle ilusa laua korraldamisel. Kell kolmveerand viis, arvates, et nad on oma juuksed halliks oodanud, läksid nad eeskotta, et kohe selgesti kuulda külastajate tulekut. Ent võite te kujutleda suuremat ärevust,

kui oli see neil "kolmandatel", kui kell lõi viis ja kedagi polnud kohal. Tujutermomeetril langes elavhõbe nullini ja hakkas sealt veel allapoole langema, - nii et pahad tondid ahjukapis kahjurõõmust ja suurest naerust kõhuvalu said. Kell pool 6, ärevusest uimastena üksteise otsa vaadates, sai neile aga järsku selgeks . . .

Vaene Tott, Lott ja Rott - nad olid jätnud külalised kutsumata.

"Maris"

L i i s i h ä d a .

Väike Liisi istub pingil,
mis on alanurgas suur.
Süles tal on korvikene
mitmekümne õunaga.

Liisi pidi õunu neid
täna lõunaks koorima,
nüüd ta aga nutab valus:
väike sõrm tal häba sai.

Sest vaevalt ühe õuna
sai Liisi koorida,
kui äkki terav nuga
tal sõrmes oligi.

Siis rätiku ta võtab,
et sõrme siduda,
kuid oh sa häda jälle -
liig suur on rätik seks.

Metsamari (13 a.)
V rühm.

L i n n u k e t a l v e l .

Valge lumi katab puid,
täna on ju talvekuu;
tiuksub väike tihane,
külma tillu linnuke.

Köögis rasvaudemed,
lauäl leivapudemed.
Tiiks ja piiks teeb tihane:
"Ma olen väga näljane!"

Iva langeb lauale,
tänulik on tihane,
lendab röömsa meelega
hämarmetsa magama.

Lumikelluke
III rühm.

Mälestusi V ö s u suvikodust.

1927 a. suvel avati Vösul, kaunil põhjarannikul, kodutütarde suvikodu, kust võimaldati osavõtt tüdrukutele igast ringkonnast. Palju kauneid mälestusi on säilinud tollest ajast.

Suvikodus iga päev algas äratamisega - tehti instrumentaalmuusikat, kuigi vaid ühe mänguriista - vilega, siiski see on muusika. Rõivastumisele järgnes võimlemine õues ja siis kohe kaevuäärde pesema. Siin oli alles sagimist, sest kausse oli vähe ja kes siis tahtis

oodata. Ja kui tuli kauaoodatud "leivapill", kutsudes tüdrukuid hommikueinele, siis oli raske ennast vaos hoida ja korralikult ravis lauda minna, sest nälg andis väga valusalt tunda. Viimaks kuum kohv ja võileib - küll see maitses hästi! Söömine möödus vaikuse tähe all, oli kuulda vaid lusikate kõlinat. Ja alles, kui kõigil kõhukesed täis, tõusis taas sumin ja "mesilaspere" võis seda koristamisele.

Peale lõunat tuli lamada tund aega - see oli igav - vaikides oma voodis. Samal ajal aga sõnakuulmatud mõtted hüplesid rannal, paadisillal ja metsas.

Iga päev oli ette nähtud töötund, nimelt õmblesid kodutütred suurt vaipa riigihoidjale. Nii suurt, et vähemalt kümme tüdrukut oli ametis korraga. Ja tööd hinnati punktidega, töö kvaliteeti, mitte hulka. Sellest oli ka tingitud, et õmblemine edenes visalt, sest seda tehti väga korralikult. Osavamatule jagati auhinnad suvikodust lahkumise eelõhtul. Vihmase ilmaga kippusid tüdrukud kõik õmblema, siis muidugi ei olnud võistlust.

Huvitavama osa suvikodus oleku ajal moodustasid matkad Käsmu poolsaarele, Lobineemele ja Önnemäele. Viimane pole küll tõeline mägi, vaid tohutu hulga suurte ja väikeste kivide kuhje.

Omapärane on selle mäe tekkelugu.

Nimelt on need kivid inimeste poolt kokku kantud, kusjuures iga kivi sisaldab ühe soovi, mida suurem on soov, seda suurem ka kivi ja ümberpöördukt.

Meie tüdrukutelgi kõigil olid soovid ja nii rikkastu mägi jälle paljude suurte ja väikeste kivide võrra.

Tagasiteekond Önnemäelt oli seiklusrikkam - hakkas sadama vihma. Valling tuli oase selgest taevast. Oli me kõik lageda taeva all. Aga siin tuli önn appi - merekaldal oli hütt ja kohe suundusime sinna. Lähimärjad kui kalad jooksime mööda merekallast vihmavarju. Kuid siin

istudes, märgadena ngu olime, kippus külma kallale ja nälga andis ennast ka tunda. Aga sellepärast veel meelt ei heidetud, laul peletab kõik, seda me teadsime ja kohe kõlas lõbus laul läbi vihma, metsaakohina ja mere-
mühina. Aegamööda vaibus sadu ja me võisime välja puge-
da oma peiduurkast. Küll oli õhk puhas ja kui vagune oli meri. Ruttasime suvikodu poole, sest aeg oli küllalt hiline. Mere äärt mööda minnes korjasid tüdrukud adrusid, lubades hakata joodi tegema, kuid koju jõudnud, ununes see kõik suure väsimuse tõttu. Alles peale päikese loojangut jõudsimme pärale. Ees ootas suur üllatus - vahepeal oli külastanud suvikodu kindral Orasmaa ja toonud kaasa kaks õige suurt kasti täit maiustusi. Peale lipulangetamist oli õhtusöök, kus iga tüdruk leidis oma taldrikult peotäie magusat. Kõik olime puruväsinud, nii et polnud lusti rääkidagi. Meeleldi oleks kohe peale õhtusööki läinud magama, kuid enne pidime ja ennast pe-
sema. Peale seda ronis igaüks oma voodisse, kus uni väsinud matka ja kohe oma kaissu võttis. Paljud ei kuulnud isegi lokku.

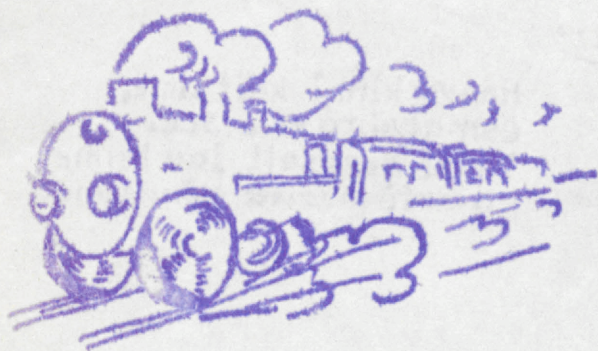
Palju ilusaid tunde veetsime Võsu suvikodus ja nii palju häid mälestusi on säilinud sellest ajast. Igatsus mere ja ranna järele ei kustu ja tahaks vaid kordki minna tagasi samasse kohta, et elada veel kord läbi samu meeldivaid päevi ja tunde, nagu olid need unustamatud aastat kaks tagasi.

Kureke.
V rühm.

Armsaks saanud vana Võsu -
seal pole muud kui aina kosu!

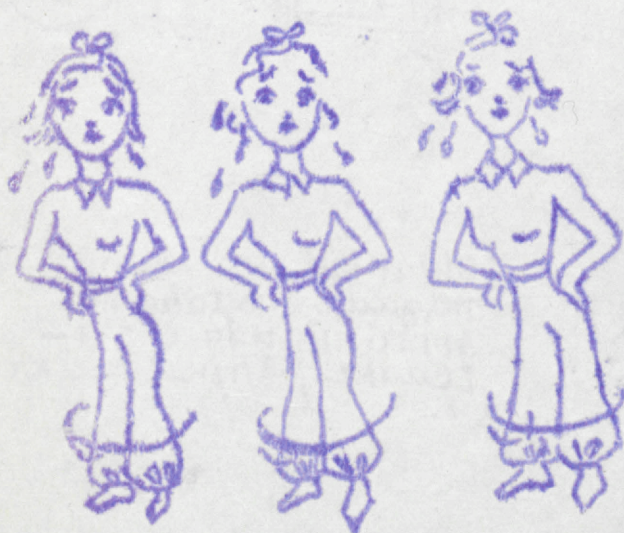
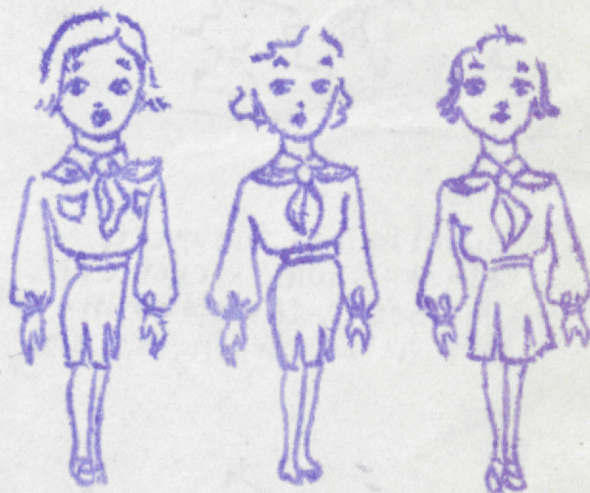
V.

Juhtide kool.

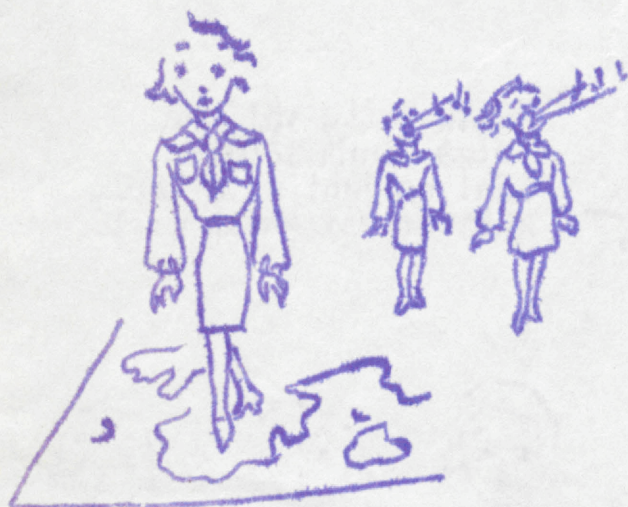

Ruttu ruttu väljume,
Valga linna sõidame.
Sääl on juhtidele kool,
pühapäevast kulub pool.

Külalised tulevad -
tütred viksid, viisakad
püsti kohe kräpsavad,
mõttes au annavad.

Pöördeld meie tegime,
hirmsat vaeva nägime.
Juht see luges üks ja kaks,
me ei saand sest targemaks.

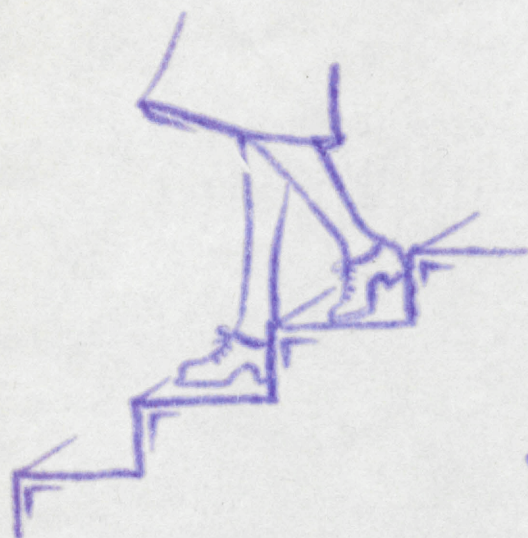

Haary kinni kõitsime,
esmaabi tarvis see.
Vahel hoogsalt laulsime,
kaarti mööda kõnnsime.

Söögilauaks taburett,
elneks saame keedet vett.
Joumeeste tõstepõnn-
see neil istepingiks on.

Õhtul kui me väsimine,
magada siis tahame,
siiski uimuda ei saa-
teadke põhjust teie ka:

Kui me lähme magama,
tondid laulma tantsima,
kuid kui trepp kord nagiseb,
kohe vaikus valitseb.

Pühapäeva hommikul
ärkamine on siis hull,
silmi lahtii me ei saa
kuis me ka ei kanguta.

Varssi lõpeb meie kool -
uuest algab tšš ja hool:
oma rühma kallal me
viimaks jõudu proovime.

Nipitiri.
"Edu" salgast.

U n e l a u l .

Pime öö on kätte jõudnud,
vaikne rahu igal pool.
Linnukesed tillukesed
pesadesse pugenud.

Kuulda ainult tume sahin,
mis see on sääli äkki nüüd?
See on vaikne laulu-sumin
suurte puude lehtedelt.

Unelaulu laulvad lehed
magavale linnale,
et nad palju jõudu koguks
homse päeva töödele.

Homnikul, kui ärkavad linnud,
röömsad, muretud on nad.
Lauldes asuvad nad tööle
taeva siniõhu teel.

Metsamari (13-aastane)
V rühmast.

Monente kodutütarde ja noorkotkaste ühiselt

jõulupuult.

Malevas on ruumid suured,
komandandi häält sa vaevalt kuuled -
jõuluvanaalt saab ta häälekõvendaja
et võiks ühes ruumis kaht koosolekut
eraldada.

Toimetaja elu pole nali:
ühest toast teise kalli.
Ära kulus trükimasin,
uue ostuks raha kasin.
Jõuluvana talle pliiatsi toob,
toimetaja kurbuse rõõmuks loob.

Üks lugu ilma päälkirjata.

See oli novembrikuu viimastel päevadel, kui tutviväelased algasid "Tutiväe" valmistamist. Kõik agarad kodutütred, kes valmistamise protseduurist huvitatud olid, kogunesid Maleva staabi kantseleisse ja ootasid suure igatsusega, millal näevad oma silmadega seda kurikuulsat šapirograafi. Kõikidel oli selga, et see töö on väga lihtis, väga huvitav ja ruttu edasiviiv, sellise arvamuse oli neile vähemalt instruktor Valve külge pookinud.

Valve algas negatiivide trükkimisega ja ulatas varssi esimese negatiivi tutviväelaste ette. Pr. Uemaa omas agaruses tahtis negatiivilt juba ära kirja võtta šapirograafi abita, muidugi oli ta väga üllatatud, kui valge leht jäi valgeks. Nüüd võeti kapi otsast šapirograaf ja Valve õpetas kõigile paljundamise saladuse.

Maleva staabi ruumide jaotamisega ei oldud alguses küllaldaselt ettenägelik, kuna puudus ruum sildiga: Trükitöölised. Sellest tingituna õppisid tutviväelased kolimise selgeks ja kui vaja, võivad sooritada vastava erikatse. Nii juhtus ühel õhtul, et kantseleis alustati tööga. Esimesed lehed valmistati ettevaatlikult. Kartlikkust suurendas veel toa "pärisperemehe" tõsine, asjalik nägu ja suur kogu. Ja kuna igaüks oli omaette tark, hirmutava vaikuse pärast kokkurääkimist aga ei juletud ette võtta ja igaüks oma ette tohnitses, läks nii mõnigi leht "vussvassadi". Ainuke, kellel hirmu ega aukartust millegi ega kellegi ees ei olnud, oli tegevtoimetaja kolmeaastane kodutütre hakanus Viivi. Tema oskas parajal ajal oma nime unustada, oskas mõnd kogukat isandat süüdistada tooli lõhkumises ja oskas oma kõige sõbralikuma näokesega tõsise mehe taas naeratama panna, minnes kartuseta viirase laualt tähtsate paberite virna alt arvelda otsima - kes siis pahandub väikese pärast. Natuke aega pärast kõiki neid võitlusi tuli Stjöpka ja teatas väga auväärsest, et kantseleis tuleb koosolek ja tulatakse siit ühes oma paberite ja masinatega lahkuda.

Küsi küll, kuhu? Aga seda Stjöpka ei teadnud. Sapirograafi ja paberitega koridoris seistes ja ringi kaedes märkasid tutväelased, et kõik ruumid olid kinni. Päästjaks tuli aga üks lahke noorkotkas, kes teatas, et nende toas on üks vaba laud, mida nad meelsasti lubavad kasutada. Peagi tulid aga väikesed poisid ja olid kole õnnetud, et nende pingpongilaud oli okupeeritud. Sügavast tänutunde aitavate noorkotkaste vastu, otsustati teha vastuteene ja uuesti kolida kodutütarde tuppa, milline oli vahepeal vabanenud. Vaevalt seal kolimisega massinud paberid korda saanud, hakkas ilmuma naiskodukaitse. Tutvaelastel oli ütlematagi selge, et nad pidid jälle kolima. Õnneks oli kantsleil juba vabanenud, valvekorra mehed olid ka pehme südamega, nii et tutväelaste ärahirmutatud hängedele väljaviskumist ette ei võetud ja nad paar tundi võisid rahuga töötada.

Ega "Tutiväe" tegemine polnudki naljaasi. Töö võttis lausa salja valusaks. Teha tuli 3300 lehekülge ja iga lehekülg nõudis tugevat surumist. Viimaste lehekülgede tegemine oli eriti raske, kuna sapirograaf oli juba kordal kombel kulunud. Negatiividest oli alati puudus ja neid tuli tihti parandada japaigata, nii et viimase lehe negatiiv tuli: lipp lipi pääle, lapp läpi pääle, ilma nõela pistmata, ainult palja liimiga.

Kõik valmistrükitud, hakkas lehtede kokkusäädimine. Lehed olid tegevtoimetaja toas suurel laual ja kolm tutväelast tegid neid korjates maha mitu kilomeetrit.

Pärast suurt vaeva oli aga sada korda suurem rõõm, kui 3. detsembril 1938 a. 100 "Tutiväge" lamasid täiesti valmina kodutütarde toas laual.

Maris.

... Üteldakse, et inimene on ikka üks viriseja olevus - tööpoolest: eks ole nii meie, tutväelastegagi.

Aga kuulge, oh rahvad ja maad, ja sina, oh "Tutivägi" sest vaata, sinu nutud on nutetud ja helgemad päevad tulemas. Inimene peab ju ikka lootma. Kas või nende mürtstun-

dide mälestuseks, millised olid tutväe rahval, kui proua peatoimetaja avas oma tõestisündinud lugude tagavara ja kui kõik rahvad kõveras naersid, nii et negatiiv lindile kinni külmus (s. t. võttis oma ülimaks kohuseks küünte ja hammastega lindist kinni pidada - kraseletatult - jäi lindi külge kinni).

Ja üks olnud tore, kui olime kõik indigoga oma käed ja nööd ära määrinud ja tulid külalised -

Uskuge, kui meil oleks olnud habemed, sellised toredad ja suured, nagu noil seitsmel väikemehel Walt Disney "Lumivalgeke ja seitse põialpoissi", siis oleksime nad (habemed muidugi) väga häbelikult näo ette tõstnud. Aga ei ole tutväelastel (habet ikka) ja sellepärast tegime kõik nii kibeasti tööd, et ei saanud aega üleski vaadata. Einoh - palju tööd!

Niiugune lugu siis jah selle "maailmakuulsa" "Tutiväega".

V.

"Trukitöölised" Tutiväe Nr. 1. ilmumispäeval.

M O I S T A, M O I S T A, M I S S E E O N?

1. Šokolaad seisis aknal, mis oli Šokolaadi nimi?
Laineke (12 a.)

2.

1	2	3	4	5	6	7	8	9	10	11	12	13	14	15	16	17	18	19	20
21	22	23	24	25	26	27	28	29	30	31	32	33	34	35	36	37	38	39	40
			41	42	43	44	45	46	47	48	49	50	51	52	53	54	55	56	

Ruutudes: 1 - 36. Valga kodut. I rühma laagrihüüd Kõiva
laagris 1937.a.

37 - 40. Kodut. suvikodu asukoht.

41 - 47. Kodut. Vanema nimi.

48 - 52. Vajalik hobusejuhtimisel.

53 - 56. Jäme nöörr.

I 49,48,48,7,3,11,3,41,19,2,15 - 10,36,42,25,28,9 -
23,34,35,35,48.

II 37,24,16,37,31,1,48,23,45 - 42,21,49,22 - 53,38,55,37

III 50, 36, 23, 14 - 48, 42, 51, 39, 32, 51, 51 - 37, 55, 42, 37, 46,
56, 46, 9, 9, 22, 36, 23, 23.

I Kõikide kodutütarde suurim igatsus - esimene kodut. rühm loodi ... - Valgamaa esimene ringkonnavanem.

II Valgamaa kodut. instruktori nimi ja eesnimi - suurem kui salk - Valga VII rühma vanem.

III Valga populaarsema kodutütre eesnimi - kaitseliidu
ülem - kodutütarde naiskonna suruja nimi ja eesnimi.

"Maris"

Õige lahenduse saatjate vahel loositakse välja raamat
"Helene lapsukesed".

- ooOoo -

Eelmises numbris ilmunud mõistatuste lahendused:

1. "Tutiväe" viimase lehekülje negatiiv.
2. Väi.

Toimkonna teadaanded:

Koidik IV rühmast - "Kiisuke" ilmub edaspidi.
Koidutar III rühmast - "Kodu" ilmub järgmises
numbris.

Eelmises numbris on märkimata jäänud:

"Peaproovi" autor - Tutikandja (9 a. vana).
"Väike tüdruk" autor - Mailane.

Kaastööd järgmise numbriga jaoks ja ristsõna
mõistatuse lahenduse palume saata hiljemalt
10. märtsiks s.a. KL Valga Maleva staapi.

=====

Vastutav toimetaja: E. Uemaa.

Tegevtoimetaja: L. Lipp.

Toimkonna liikmed: K. Voitk, O. Kattai, J. Paudersell,
L. Klaus, I. Lippert, L. Saar, L. Tajur,
H. Kont, Vellmann, E. Peterson, V. Kond.

=====